

בשיחון ש"פ שלו ה'ת"ל"ב. דן "ק אדמו"ר שליט"א במנו :
העולם לקרות קריאת שמע :בוקור של יום ללא תפילין, ולא
חששו להא דמפורש (שו"ע רס"י כ"ה) "דכל הקורא קריאת שמע
בלא תפילין כאלו מעיד עדות שקר על עצמו".

ומבאר: דהא דאמרינן דכל הקורא קריאת שמע ללא תפילין
מעיד עדות שקר על עצמו היינו דוקא אם לא מניח תפילין כלל
באותו היום, אבל עם עתיד להניח תפילין לאחר מכן שוב לא
נחשבת קריאתו כעדות שקר. עיי"ש בארוכה.

והנה, אף ששיחה זו לא הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א
מעולם. אשר על כן א"א לדון בה כבשיחה מוגהת מ"מ אבוא בזה
לחעיר כו"כ הערות בנדון זה.

א. לכאו' יש להוכיח להדיא הכי, מהא דשנינו (ברכות
פרק ג' משנה ה'): "... ירד לטבול אם יכול לעלות ולהתכסות
ולקרות עד שלא תנץ החמה יעלה ויתכסה ויקרא ואם לאו יתכסה
במים ויקרא". ע"כ.

ומוכח להדיא דאף שאיירי הכא בהידור מצוה בלבד דהא
יכול לקרותה עד סוף ג' שעות מ"מ מותר לקרות ללא תפילין
ולא חיישינן להא דכל הקורא קריאת שמע בלא תפילין כאילו
מעיד עדות שקר על עצמו.

ואין לומר דהידור מצוה דקריאת שמע בזמן הנץ החמה,
דוחה הא דאמר עולא דהקורא בלא תפילין כאילו מעיד עדות
שקר על עצמו, דחזינן מדברי הראשונים חומר הא דאמר עולא,
וכמו שכתב הרמ"ע מפאנו בספרו "אלפסי זוטא" (ברכות דף יד
ע"ב) "דאם יש לי, אפילו ידו קריאה לא יצא" (משא"כ
בציצית. וראה אלפסי זוטא הוצאות מכון ירושלים תשל"ב עמוד
ז' הערה 14 ואכמ"ל).

ב. כתב אדמוה"ז בשולחנו הטהור סימן ל"ד סעיף ה'
וז"ל: "ואם אינו יודע לכוין המקום להניחו יחד, או שחושש
מפני היוהרא, יניח של רש"י ויברך עליהן שהם העיקר, והן
יהיו עליו בשעת קריאת שמע ותפלה, ולאחר התפלה, יניח של
ר"ת בלא ברכה כדי לצאת לדברי הכל. ואם לבו נוקפו, שקרא
קריאת שמע בלא תפילין לר"ת וסייעתו והעיד עדות שקר
בעצמו, יחזור ויקרא קריאת שמע ופרשת והי' אם שמוע שבהן
הוזכרו מצות תפילין, ואין צריך לומר גם פרשה ויאמר",
עכ"ל.

ובפשטות, כוונת אדמוה"ז בתחלת דבריו היא, דכשמניח
תפילין דר"ו, אינו קורא מאומה, אלא מניחם גרידא, ובזה